

3.

Arei

No to mě poser.

Několik hodin v sedle. Vlezlí čumilové všude po nádvoří, jako by přijel cirkus. Rojský, co ho propaluje nevraživým pohledem. A když už se konečně objeví vyhlídka klidu, vlastní pokoj pryč od toho všeho, pár minut samoty, přijde *tohle*.

Arei zatěkal očima po svých komnatách. „Jste si jistí, že jste neprohodili jména?“

Dvě místnosti a koupelna, říkali. Určitě se vám tam bude líbit, říkali. Snažili jsme se to přizpůsobit vašim podmínkám, říkali.

Žádné podmínky si nestanovil, ale byl poučen pro příště.

Tapety, koberce, postel i závěsy, všechno bylo fialové. Asi by mu na tom tolik nezáleželo, ale tohle vypadalo jako ubohý pokus o zdůraznění národních barev, a pokud tomu tak bylo, tak tu měl bydlet někdo od Bouřlivých. A Arei rozhodně netoužil vědět, co by splňovalo *jejich* podmínky.

Sluha (s nezdravě zelenou kůží a ohnivými vlasy) však svraštil obočí a nejistě řekl: „Ano, tento pokoj byl přidělen vám.“

„Vypadá to spíš jako pokoj pro Bouřlivého prince.“

Sluha poklepal na dveře, kde si Arei až teď všiml dřevěné cedulky s půlměsícem. Rezignovaně svěsil ramena. Dostal svůj vlastní *piktogram*.

„Chcete pomoci s vybalováním?“ nabídl se duhový panáček dychtivě.

„Dejte mi pokoj,“ ucedil Arei, udělal poslední krok a zabouchl za sebou dřív, než se sluha vůbec k něčemu zmožil. Když mu otec oznámil, že ho čeká měsíční dvoření Duhové princezně, nenapadlo ho, k čemu *všemu* se bude muset snížit.

Což o to, komnaty vypadaly funkčně. Na posteli bylo přesně tolik polštářů, kolik by si mohl přát, ačkoli noční stolek zel prázdnotou podobně jako knihovna u pravé stěny, ve které našel jen miniaturní hromádku ohraňovaných klasik. Krb evidentně nikdo dlouho nepoužíval a dvě křesla u něj zase až moc, jak prozrazovaly prohlubně v čalounění. Nad toaletním stolem visel obraz nějaké hostiny a podobný pokus o umění našel i v koupelně, která se nacházela za nenápadnými bílými dveřmi. Nezdobená vana, zbytečně dlouhý pult s malým umyvadlem a spousta, spousta zrcadel. Rozhodně tu měl původně bydlet někdo od Bouřlivých.

V druhé místnosti objevil další knihovnu, psací stůl a širokou pohovku. Nad ní visel obraz nějakého moderního umělce, pokud ta změř čar a jedna tečka uprostřed měly vůbec něco znamenat. U něj však stála lampa, a tak ji Arei zbavil břemene osvětlovat tu prapodivnost a přesunul ji na noční stolek vedle postele.

Založil si ruce v bok a znovu si prohlédl svou ložnici. Na jednom ze sloupů podpírajících nebesa dokonce visela malinká stříbrná vlaječka. Tady si z něj někdo zatraceně střílel. Jestli tohle uvidí otec, dočká se pěkného divadla.

Jestě jednou prošel všechny místnosti, porozsvěcel a pozhasíval všechna světla, zapadl do křesel, zaťukal do zrcadel a polic, zda se nerozpádnou, a ani okenní kličky mu při otvírání nezůstaly v ruce, jen trochu zaskřípaly. Okna směřovala na nádvoříčko, které kromě malých fontán zelo prázdnotou. Aspoň že venku to nebyla taková hrůza.

„A co ty víš, třeba se sprátelíte,“ zaslechl. Zvědavě se vyklonil. Jediné, co viděl, byla černovlasá hlava vyhlížející z okna přímo pod ním. Nevhit? Nebo snad Rojský? To to teda vychytil.